

faa havde raadet Svenden til at tage sin bedste Frakke paa under sit Overtøi, hvilket Svenden imidlertid ikke vilde. Som Sagen saaledes fra første Færd forelaa, troer jeg neppe, at nogen af de ærede Herrer, naar de skulde afgive et Arrestbrevet, og de da veiede den stærke Mistanke mod den gruelige Forbrydelse, der her er Tale om, vilde betænke sig et Dieblis paa at fængsle Manden og gaae frem med al mulig Alvor og Kraft, og det troer jeg vilde stee i hvilket som helst Land og under hvilken som helst Retspleie, hvad enten vi nu have det inquisitoriske System eller Anklagesystemet. Hvis denne Mand var kommen for en Rævningeret, saa kunde der vel være Spørgsmaal om, hvad Udsaldet vilde være blevet; men det skal jeg ikke indlade mig paa her, thi det ligger jo ikke for. Som Sagen gik her, blev han, som bekendt, ved Rettens Dom frifunden for Sigtelsen om Mordbrand. Der er blevet lagt megen Vægt paa, at Tofte, der senere er bleven henrettet, har afgivet Tilstaaelse om, at han har forøvet Gjerningen. Det falder mig nu ikke ind at ville drage i Tvivl, at denne Tilstaaelse er sand; — det var, skal jeg ganske i Forbigaaende bemærke, ikke for denne, men for en anden Forbrydelse, han blev henrettet. Jeg skal, som sagt, ingenlunde rokke ved denne Tilstaaelses Gyldighed. Men det fortjener dog at nævnes, da det i alt Fald har psykologisk Interesse, at Tofte havde den Eiendommelighed ved sig, at han ikke var bange for at paatage sig Forbrydelser, som Andre havde begaaet; det er saaledes blandt Andet blevet oplyst og konstateret, at han engang har paataget sig et Tyveri, som en Anden havde begaaet, i det kongelige Theater, hvor der var blevet stjålet nogle Gardiner. Det blev imidlertid senere godtgjort, at han ikke var Gjerningsmanden, idet han nemlig havde siddet arresteret paa den Tid, Tyveriet var begaaet, og den virkelig Skyldige kom ogsaa til at lide sin Straf herfor. Det er nu den ene Deel af Sagen, og, hvor forskjellige end vore Meninger om den kunne være, troer jeg dog, at ogsaa den ærede Forespørger, hvis han som Forhørsdommer skulde have havt med den Sag at gjøre, ikke vilde have betænkt sig paa at fængsle Manden og gaae frem med alle de Midler, Loven hjemlede; men der er naturlig-

vis stor Forskjel paa at gaae frem med Kraft og Alvor i Lovens Medfør og paa den Maade, som der her er forudsat, at man er gaaet frem paa. Hvad det her imidlertid først og fremmest kommer an paa, er Spørgsmaalet, om det virkelig er sandt, at man er gaaet frem paa denne Maade. Den høitærede Minister har allerede antydet, med hvor megen Varsomhed man — den ærede Forespørgers Ord i al Hæde — maa modtage, hvad han har meddeelt; thi han har jo selv erklæret, at, hvad han har fremstillet for os, har han ikke fra vedkommende tiltalte og arresterede Mand selv, men fra hans Familie, som atter først har sin Runtstab fra den Tiltalte. Det er altsaa et Vidnesbyrd paa anden eller tredje Haand, et Vidnesbyrd, som man i enhver engelsk Rævningeret vilde forkaste som aldeles upaalideligt, i alt Fald kun under ganske særdeles Omstændigheder vilde stænte nogensomhelst Tilbud. Det vil jeg bede bemærket ganske i Forbigaaende. Det er muligt, at der kan være endeel Sandhed deri; det forstaaer sig, men saalænge det ikke er oplyst og konstateret paa anden Maade end ved anden og tredje Haands Vidnesbyrd, er man berettiget til at tvivle derom og til at gaae ud fra, at Reglementet, som er givet, i det Væsentlige ogsaa er fulgt. Jeg vil dog bemærke, at efter hvad der er blevet mig meddeelt — dog kan jeg ikke tillægge det absolut Sandhed, og jeg forlanger heller ikke, at den ærede Forespørger skal tillægge det høiere Værd, end jeg selv giver det, men det er blevet sagt —, saa skal Grunden til, at Jørgensen i den kortere Tid — thi det var kun en kortere Tid — sad sammen med den forhærdede Forbryder, hvorom her er Tale, være den, at der netop paa den Tid fandt en Reparation Sted i Arrestbygningen, og man maatte derfor sætte Fangerne sammen, som man kunde bedst. Saaledes er det blevet mig fortalt, og jeg nævner det kun i Forbigaaende. Jeg hører i høi Grad til dem, der hnde Humanitet i alle Retninger og ikke mindst i de Forhold, hvorom der her er Spørgsmaal, og de ærede Medlemmer ville vide, at der ikke gives nogen væremere Ven af Rævningsinstitutionen end netop jeg; men jeg skal dog bemærke, at, saalænge vi beholde det bestaaende Inquisitionssystem,